

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa Miasta Ł. - Administracji (...) w Ł. przeciwko Fundacji (...) w Ł. w punkcie I. – nakazał pozwanej opróżnić lokal użytkowy o łącznej powierzchni 405,77 m⁽⁽²⁾⁾ położony w Ł. przy ulicy (...) wraz z mieniem i oddać ten lokal w posiadanie powodowi, w punkcie II. – zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie III. – ustalił koszty zastępstwa procesowego dla pełnomocnika ustanowionego z urzędu dla strony pozwanej – adw. M. W. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w Ł., 90-249 przy ul. (...) w wysokości brutto 738 zł, w tym 600 zł plus 23% podatku VAT, t. j. 138 zł oraz w punkcie IV. – nakazał wypłacić ustaloną w punkcie III. kwotę adw. M. W. z Funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości.

Skarżąca zarzuciła wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. naruszenie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez odmowę zawieszenia postępowania, podczas gdy rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 505/14,
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, t. j. pominięcie faktu, że pomiędzy stronami toczy się równolegle postępowanie przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 505/14.

Na tej podstawie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Przed przystąpieniem do analizy treści środka zaskarżenia, należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiedzione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy oddalił zgłoszony w apelacji wniosek dowodowy o załączenie akt sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym o sygn. akt I C 505/14 na okoliczność postępowania o zapłatę toczącego się między stronami.

Przede wszystkim tak sformułowana teza dowodowa nie mogła zostać skutecznie zgłoszona na tym etapie postępowania. Zaznaczenia wymaga, że okoliczność, iż między stronami toczy się postępowanie cywilne w sprawie o zapłatę jest bezsporna i nie wymaga dowodzenia. Nawet gdyby jednak przyjąć inaczej, to wniosek złożony w apelacji uznać należałoby

za spóźniony i podlegałby oddaleniu. Fakt toczącego się postępowania został odnotowany

w protokole rozprawy z dnia 19 września 2014 roku, przy czym nie istniały żadne obiektywne przeszkody, aby wówczas wniosek o dopuszczenie akt sprawy został przez stronę złożony.

Podejmując decyzję co do ewentualnego pominięcia nowych faktów i dowodów, sąd drugiej instancji musi przede wszystkim ustalić, czy te podnoszone na etapie postępowania apelacyjnego fakty i dowody są rzeczywiście nowe i czy podczas postępowania przed sądem pierwszej instancji istniała możliwość i potrzeba ich powołania. Prawo do powołania nowych faktów i dowodów, o którym traktuje art. 381 k.p.c., rozumieć należy jako otwarcie się możliwości dowodzenia okoliczności faktycznych wcześniej niemożliwych do wykazania

z przyczyn obiektywnych, przy czym wskazać należy, że wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. I ACa 1044/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 listopada 2012 r. sygn. I ACa 319/12). Zatem strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć

z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (por. wyrok SN z dnia 17 kwietnia 2002 r., IV CKN 980/00, LEX nr 53922).

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie żaden z zarzutów apelacyjnych, które były skoncentrowane wyłącznie na braku zawieszenia postępowania przez Sąd Rejonowy z uwagi na inne toczące się między stronami postępowanie cywilnego.

Bezzasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności, że pomiędzy stronami toczy się równoległe postępowanie przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 505/14.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233

§ 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zatem ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe nie wykazała. Wbrew zarzutowi sformułowanemu w apelacji, Sąd Rejonowy nie pominął okoliczności, iż między stronami toczy się równoległe przed Sądem Okręgowym postępowanie cywilne o sygn. akt I C 505/14. W istocie strona kwestionowała jedynie, iż Sąd Rejonowy pomimo powyższej okoliczności odmówił zastosowania art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. jest uzasadnione tylko wtedy, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego.

W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że z prejudycjalnością mamy do czynienia wtedy, gdy wynik postępowania cywilnego zależy od wyniku innego postępowania cywilnego, gdyż przedmiot postępowania prejudycjalnego stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu cywilnym. Oznacza to, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu cywilnym bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnych. Zależność między dwoma postępowaniami, o której mowa w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. polega na tym, że dla rozstrzygnięcia sprawy cywilnej niezbędne jest wystąpienie określonego faktu w postaci wydania przez sąd cywilny orzeczenia rozstrzygającego określoną kwestię prejudycjalną. Zależność między toczącymi się postępowaniami cywilnymi należy zatem łączyć przede wszystkim ze skutkiem prawomocnego materialnie orzeczenia. Zależność ta musi być tego rodzaju, że orzeczenie, które ma zapaść w innym postępowaniu cywilnym będzie prejudykatem, czyli podstawą rozstrzygnięcia sprawy, w której ma być zawieszona postępowanie (por. wyrok SN z 20 grudnia 2005 roku, V CK 407/05). Przy czym pokreślenia wymaga, że wynik jednej z wielu spraw opartych na podobnym lub nawet na takim samym stanie faktycznym toczących się równocześnie nie stanowi prejudycjalności dla pozostałych spraw (por. postanowienie SA w Katowicach z dnia 10 kwietnia 2006 r., sygn. III APz 11/06). Jeżeli zatem

rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego postępowania cywilnego (art. 177 § 1 pkt 1), postępowanie takie musi już się toczyć. Prejudycjalne znaczenie innego postępowania cywilnego, uzasadniające zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1, wynika z orzeczenia sądu wydanego w postępowaniu rozpoznawczym (por. postanowienie SN z dnia 11 października 2005 r., V CK 197/05, LEX nr 186933). Ustawodawca w przepisie art. 177 § 1 pkt 1 wyraźnie podkreśla, że sąd może zawiesić postępowanie. Nawet więc jeżeli rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy zależy od rozstrzygnięcia, jakie może zapaść w innej sprawie, sąd powinien ocenić, czy należy zawiesić postępowanie. Fakultatywność zawieszenia postępowania i jego uzależnienie od celowości nie może oznaczać dowolności sądu w ocenie, czy zachodzą przesłanki zawieszenia postępowania w konkretnym przypadku (por. wyrok SN z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 141/05, LEX nr 201027).

Wskazać należy, że przedmiotem toczącego się przed Sądem Okręgowym postępowania o sygn. akt I C 505/14 jest zapłata z tytułu nakładów poniesionych przez pozwaną fundację w związku z adaptacją lokalu użytkowego do korzystania z niego. Natomiast niniejsze postępowanie w ramach ustaleń faktycznych wymagało jedynie przez stronę powodową wykazania, czy pozwana posiadała tytuł prawny do zajmowania lokalu i ten dowód został przez stronę powodową skutecznie przeprowadzony. Powódka udowodniła, iż pozwana utraciła tytuł prawny do zajmowania lokalu za pomocą przedstawionego w sprawie pisma z dnia 30 kwietnia 2013 roku z wypowiedzeniem umowy najmu lokalu użytkowego z dniem 31 maja 2013 roku z powodu nieuregulowania zaległości czynszowych. Strona pozwana w żaden sposób zasadności tego wypowiedzenia nie zakwestionowała.

Jedynie argumenty, które strona pozwana podnosiła dotyczyły istnienia podstaw do zawieszenia postępowania. Pozwana wskazała, iż od wyniku postępowania toczącego w sprawie o zapłatę z tytułu nakładów zależało uznanie, czy pozwana zalegała z zapłatą czynszu za 2 pełne okresy płatności, a w konsekwencji skuteczność wypowiedzenia umowy najmu dokonane przez powoda w świetle art. 672 k.c. Pozwana jednak nie wykazała, że skorzystała z wynikających z umowy uprawnień dotyczących zakresu prac remontowych oraz rozliczeń związanych z nimi nakładów poniesionych przez najemcę. Strona pozwana nie wystosowała również żądania obniżenia czynszu z powodu istnienia wady rzeczy najętej wynikającego z rękojmi uregulowanej w art. 664 § 1 k.c. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że pozwana kwestionowała wysokość umówionego czynszu, a także zasadność wypowiedzenia umowy najmu z powodu istniejących zaległości czynszowych. Nadto strony w dniu 28 stycznia 2013 r. zawarły ugodę, w której pozwana uznała zaległość w wysokości 17.778,74 zł na dzień 31.01.2013 r., w tym należność główną w wysokości 17.283,01 zł. Biorąc pod uwagę wysokość czynszu najmu w kwocie 4.028,80 zł umówioną w aneksie do umowy nr (...) z dnia 4 lutego 2013 roku, zaległość czynszowa przekraczała 2- miesięczną należność, co w świetle art. 672 k.c. upoważniało powoda do wypowiedzenia umowy najmu bez terminu wypowiedzenia.

W niniejszym postępowaniu przedmiot badania stanowiła okoliczność, czy doszło do ustania stosunku najmu lokalu oraz utraty przez pozwaną tytułu prawnego do zajmowania lokalu. Powód wykazał, że skutecznie wypowiedział umowę najmu, zaś strona pozwana nie zgłosiła inicjatywy dowodowej, która zmierzałaby do ustalenia, że posiada nadal tytuł prawny do zajmowania lokalu. Zgodnie zatem z przepisem art. 222 § 1 k.c. żądanie powoda do wydania lokalu było uprawnione i podlegało uwzględnieniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwana przegrała sprawę w całości, w związku z czym powinna zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda zostało ustalone na podstawie § 12 ust.1 pkt 1 w zw. z § 9 pkt 3 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

W oparciu art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, zgodnie z którym koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa, Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić na rzecz adwokata M. W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 1476 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej zostało ustalone na podstawie § 19, § 20 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 pkt 3 w zw. z § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490) uwzględniając stawkę należnego podatku od towarów i usług w wysokości 23%.